

MENNEISYYS JA NYKYISYYS, 3

Pekka Ervastian esitelmä 16.1.1927

Vihkimyksestä ja vihkimyksen tiestä puhuessamme mainitsimme viime kerralla ne kaksi kysymystä, jotka heti ovat esillä silloin, kun on ajatuksissa vihkimys ja vihkimyksen tie, ne kaksi kysymystä, joista toinen koskee elämän jatkuvaisuutta ja toinen elämän tarkoitusta. Sehän on ihmiselle, joka on alkanut ajatella ja tullut totuuden etsijäksi, keskeinen ja tärkeä kysymys, onko hän vielä olemassa kuoleman jälkeen, vai loppuuko koko elämä tähän näkyväiseen olemiseen. Ja vihkimysmysterioissa tutkitaan juuri tätä asiaa. Ja kun tullaan vakuutetuiksi, että elämä jatkuu, on toinen kysymys: mikä on olemisen tarkoitus?

Nyt on ero ihmisten yleensä ja vihkimykseen pyrkijöiden välillä se että tavalliset ihmiset voivat valmistaa itselleen vakaumuksen näistä asioista. Me voimme tutkimalla, havaintoja tekemällä, tulla vakuutetuksi siitä, että olemme olemassa kuoleman jälkeen; kaikki uskonnot ovat puhuneet siitä ja ihmiset ovat sen uskoneet. Mutta kun tulemme vihkimyksen tielle, silloin ymmärrämme, että nämä asiat ovat olevat tiedon asioita, silloin ei enää kelpaa vaikka kuinka hyvin perusteltu vakaumus, silloin ihmisen täytyy hankkia tietoa. Ja se tieto ei saa olla ulkonaista, ei esimerkiksi spiritististä tietoa, joka riippuu siitä, että henkimaailma on yhteydessä tämän näkyväisen maailman kanssa, vaan se tieto on omaperäistä, omakohtaista, itse koeteltua tietoa. Ainoastaan semmoinen tieto merkitsee jotain vihkimyksen kannalta.

Ja toinen asia, josta me myös maailmassa voimme tehdä itsellemme vakaumuksen, on kysymys elämän tarkoituksesta. Ja siitä me voimme luoda itsellemme hyvinkin oikeita kuvia, mutta sen on perustuttava todelliseen näkemykseen, tietoon, todelliseen kuulemiseen, aivan selvään kokemukseen silloin, kun on kysymyksessä vihkimyksen tieto,

Kuitenkin nämä kaksi asiaa ovat semmoista laatua, että meillä voi olla aivan oikeita käsityksiä, vakaumuksia, vaikka olemme aivan tavallisia ihmisiä. Sehän on oikea käsitys, että ihmisen elämä ei lopu kuolemassa, vaan jatkuu, ja että ihminen on jälleensyntyvä olento. Ja on myöskin oikein, että elämän tarkoitus on inhimillisen täydellisyyden saavuttaminen, tai toisella kielellä sanottuna, että meidän täytyy tulla Kristuksen kaltaisiksi, kosmillinen tajunta on ottava asuntonsa meissä, että Kristus elää meissä. Näin meillä voi olla oikeita käsityksiä elämän jatkuvaisuudesta ja tarkoituksesta, mutta me emme voi tulla vihityiksi, jolleivät nämä asiat ole meille tietoa.

Vihkiminen on tulla vihityksi Valkoiseen Veljeskuntaan. Ja nämä asiat perustuvat kolmanteen kohtaan, jotka tekevät meille mahdolliseksi saavuttaa kuolemattomuuden, tietoisien kuolemattomuuden, ja tekevät meille mahdolliseksi myös jatkuvasti tekemään työtä kehityksen puolesta. Tämä kolmas kohta on meidän kuolematon ruumiimme, sillä mitä merkitsisi elämän jatkuvaisuus, jos emme voisi sitä joskus jatkaa semmoisessa ruumiissa, jossa olemme tietoisia ja joka tekee, että me elämme läpi aikojen. Jos elämme täällä maailmassa, kuolemme ja synnymme jälleen ja olemme sitten toisia persoonallisuuksia, jotka eivät muista mitään, silloin meidän työmme on jonkun verran pimeydessä kulkemista, vaikka kuinka paljon valaistusta saisimme. Mutta vasta sitten se tulee todelliseksi, kun meillä on semmoinen ruumis, joka elää läpi aikojen, joka tekee, että olemme tietoisesti kuolemattomia olentoja, henkiolentoja, olimme sitten elämässä tai kuolemassa.

Kolmas kysymys on siis: miten on luotava tuo kuolematon ruumis? Siitä voimme tehdä itsellemme käsityksen, vaikka emme olisi vielä siinä ruumiissa. Ja koko nykyaikainen julkinen okkultinen opetus tähtää siihen, että saisimme selvän näistä kolmesta kysymyksestä. Tästä voimme tehdä itsellemme sen oikean käsityksen, että se ruumis, jonka me vähitellen organisoimme itsellemme, elämä elämältä luomme itsellemme, ei

ole fyysillinen ruumis, niinkuin tämä meidän näkyväinen ruumiimme; se on kyllä ruumis, joka on muodostunut hienoista aineosasisista, ja se on meillä tällä hetkellä, sillä se on ruumis, jota me nimitämme eetteriruumiiksi. Siitä on kerran tuleva iankaikkinen, kuolematon ruumis. Ja tämän eetteriruumiin muodostaminen on sentähden kaiken okkultismin a ja o, ja sentähden se on kaikista okkultisin asia. Siitä me ymmärrämme, että täytyy olla jotain käytäntöä, siinä ei riitä kaikenlaiset kauniit ajatukset, kuten usko, että olemme olemassa kuoleman jälkeen tai ajattelemme kauniisti elämän tarkoituksesta. Se käy päinsä ajatuksissa ja tunteissa, mutta tuo okkultinen kysymys itse käyttövälineestä, ruumiista, ei ole mikään spekulatiivinen kysymys, vaan se on käytännöllinen kysymys. Sentähden kaikki käytännöllinen okkultismi on yhteydessä tämän eetteriruumiin luomisen kanssa.

Kun nyt tarkastamme ihmiskunnan menneisyyttä, historiaa, semmoisilla okkultisilla silmillä, jotka katselevat ihmisen eri olemuspuolia ja erikoisesti hänen fyysillis-eetteristä ruumistaan, silloin teemme monenlaisia erittäin kiintoisia havaintoja, joista nyt vähän jo olemme puhuneet. Ja lyhyesti toistamme vielä nämä asiat, sillä ne ovat niin tärkeät, että ne täytyy olla meillä selvänä, jotta ymmärtäisimme vihkimystä ja vihkimykseen kulkemista.

Me ihmiset saimme lahjaksi täällä maan päällä eetteriruumiin siemenen enkeleiltä, ja sitten meidän piti luoda itsellemme fyysillinen ruumis, muodostaa tuon eetteriruumiin ympärille ikäänkuin kuori. Ja siinä suhteessa me emme alussa kyenneet mihinkään muuhun kuin siihen, missä olimme eläneet kuumanvantarassa, nimittäin eläinruumiiden aikaansaamiseen. Ensimmäisessä juurirodussa me olimme kasvien näköisiä, toisessa eläinten ja kolmannessa ihmisten näköisiä siinä merkityksessä, että meidän eetteriruumiimme alkoi olla jättiläisen kokoinen ja fyysillinen ruumis oli enemmän tai vähemmän eläimen muotoinen, jolla oli apinan pää. Sitten tapahtui syntiinlankeemus, joka merkitsee, että me ihmiset saimme

nahkavaatteet, fyysillisen ruumiin tässä fyysisessä merkityksessä, vaikka se oli paljon pehmeämpi kuin tämä nykyinen ja jättiläiskokoinen. Se ei ollut mikään kaunis, jonkun verran eläimen näköinen. Kolmannen juurirodun lopussa oli samoin kuin sen alkupuolella, paitsi että fyysillinen ruumis oli kiinteämpi.

Kun nyt katselemme ihmisten kehitystä Lemurialla sen perästä kun syntiinlankeemus oli tapahtunut ja kun apua oli tullut Venuksesta ja Merkuriuksesta, ja oli perustettu Valkoinen Veljeskunta ja sen henkinen johto tällä planeetalla, niin me ihmiset, jotka olimme kerrassaan lapsen kannalla, opimme silloin noita korkeampia olentoja matkimaan, ihailemaan, kunnioittamaan, palvelemaan. Salaisessa Opissa sanotaan, että silloin perustettiin alkuperäinen uskonto, viisauuskonto, teosofia ja ihmisillä oli silloin ainoastaan yksi viisauuskonto. Silloin ajat olivat hyvin runollisia, se oli kuin paradiisiaikaa, me emme osanneet mitään muuta kuin matkia ja katsoa ylös ja palvella noita jumalallisia olentoja. He opettivat meitä kaupunkeja rakentamaan ja maata viljelemään ja kaikkea työtä tekemään. Ja merkillinen kohta, joka juuri on mieleen pantava, on se, että meidän tajuntamme, jonka vähitellen piti ruveta heräämään meissä – meillä ei ollut mitään järkeä vielä näissä ensimmäisissä juuriroduissa – se tajunta, järki, heräsi hyvin paljon sen kautta, että nuo suuret opettajat saattoivat meille monenlaisia ruumiillisia kärsimyksiä. Me emme osanneet vielä mitään tuntea, meillä ei ollut aistimuksia eikä tuntemuksia minkäänlaisia, minätajunta oli oikeastaan toisella tasolla. Ei ihminen silloin nähnyt omaa ruumistaan, ei hän oikeastaan tiennyt, että hänellä oli fyysillinen ruumis, hän eli jonkinlaisissa mielikuvissa, ja kun hän jostakin esineestä oli tietoinen, hän näki jonkinlaisen auran, muuta ei hän fyysisesti nähnyt. Vanhassa kreikkalaisessa mytologiassa kerrotaan, että jättiläiset olivat yksisilmäisiä tai sokeita, joten ne eivät hyvin nähneet. Tämä on oikea kuvaus, niin olivat lemuralaiset ja atlantilaiset, eivät he nähneet fyysisesti.

Sentähden on myös omituinen sana Vanhassa Testamentissa. Muistan, kuinka koulussa ihmettelin ja myös toiset pojat ihmettelivät, mitä tarkoitti tuo: „Adam tunsi Evan ja sitten heille syntyi – – –“. Se oli meistä kummallista, ei kukaan ymmärtänyt sitä. Myöhemmin selitettiin, että siinä esitettiin asioita, joita olisi toisella tavalla voinut sanoa. Mutta eivät pyhät kirjat kaunistele asioita, ne sanovat suoraan.

Sen perästä, kun ihminen jakautui kahteen sukupuoleen, ei hän suinkaan ollut tietoinen omasta ruumiistaan, vaan tuli siitä tietoiseksi vasta yhtyessään toiseen sukupuoleen, joka tapahtui ensin aivan vaistomaisesti, astrologisten vaikutusten mukaan, ja se ei saattanut tapahtua muulloin, kuin silloin, kun jonkun toisen piti syntyä. Ihmiset eivät tienneet mitään himosta. Silloin, kun tämä yhtyminen tapahtui, tulivat he vasta hetkeksi tietoiseksi toisistaan. Tämä oli sängen ihmeellinen asia, sielullinen asia, korkeintaan semmoinen kokemus, jossa samalla oli kaunis väri-ilmio, mutta siinä ei ollut alussa ollenkaan semmoista nautintoa, jommoiseksi se myöhemmin muodostui.

Sitten on toinen asia huomattava lemuralaisten suhteen: heillä ei ollut muistia. Tämä on merkillinen asia, aivan kuin jos me nyt heräisimme aamulla, emmekä mitään muistaisi, vaan eläisimme kuin uutta elämää. On vielä semmoisia ihmisiä, on ainakin viime aikoihin saakka ollut alkuasukkaita, joilla ei ole mitään muistia. Ne ovat lemuralaisten degeneroituja jälkeläisiä. Vasta sitten, kun ihmiset Lemurialla saivat erikoista opetusta, kun juuri nämä suuret, jumalalliset opettajat asettivat ihmisen uudestaan ja uudestaan samoihin tilanteisiin, niin heissä heräsi muisto. Kun kokemus uudistui ja uudistui, silloin ihminen osasi ajatella „mutta tätä minä olen kokenut ennenkin“. Ja tämä opetus tapahtui juuri tuskan avulla: tuskainen kokemus uudistettiin ja uudistettiin. Lapsia esimerkiksi vietiin metsään ja jätettiin sinne yksin pitkäksi aikaa, niin että he saivat yksin ollen kokea rajuilmaa, myrskyä y. m. Kun sama kokemus uudistui, saattoi heistä tuntua, että olivat ennen samaa kokeneet, tai voimme

sanoa: me olemme sitä kokeneet. Sentähden meidän veressämme on pelkoa ja atavismia. Monet ihmiset luonnostaan pelkäävät lapsena pimeyttä, kummituksia; se on veressä meillä Lemuriasta, jolloin meidän täytyi tottua rajuilmaan luonnossa. Ja ne olivat jotain, nykyiset rajuilmat eivät Etelä-Euroopassakaan ole kuin leikintekoa siihen, mitä Lemurialla oli. Kun sitä saimme kokea ja myös villipetoja – meillä oli kuulo ja tunto, me kuulimme niiden huutoa – niin siitä on johtunut meidän vereemme jonkinlainen pelko.

Atlantiksella meillä muisti kehittyi aivan erikoisesti, se kehittyi niin pitkälle, että me elimme kuin yhteisessä muistissa. Ihmiset, jotka kuuluivat samaan perheeseen, elivät kuin toistensa muistissa, tiesivät, mitä toiset olivat kokeneet. Atlantiksella meidän muistimme kehittyi semmoiseen huippuun, jommoista meillä ei ole nyt. Se ei ollut oikein muistia, se oli tietoisuutta siitä, mitä saman perheen jäsenet olivat kokeneet monessa polvessa. Tavallaan siis muistamista. Mutta aivan persoonallinen muistaminen on kehittynyt tässä viidennessä juurirodussa. Ja Atlantiksella, kuten muistamme, oli meillä ihmisillä alitajuisesti suuri vaikutus toisiimme, niin että kun siellä tahdottiin kehittää ihmisiä, se tapahtui telepaattisesti; ihmistä koetettiin saada muodostamaan omaa fyysillistä ruumistaan, varsinkin kasvoja, ihmisen näköiseksi. Ja meidän ei tule käsittää, että me olimme suuria, itsetietoisia ajattelijoina; ei, me olimme semmoisia uskojia, jotka otimme vaikutuksen telepaattisesti vastaan. Kun oli opettaja, joka näytti meille mystillisen Kristuksen, täydellisen ihmisen, muodon ja sanoi meille: „tämmöiseksi teidän pitää kuvitella omaa ruumistamme“ – niin se tietysti oli telepaattista vaikutusta. Ja me emme tietysti osanneet pitää mielessämme opettajan antamaa täydellisyyskuvaa selvänä, vaan siihen sekaantui hänen oma kuvansa myös. Siksi me ihmiset tulimme eri näköisiksi ihmisinä, ja jokainen yksilö vaikutti hänen ulkonäköönsä, samoin kuin se seikka, että meillä oli eri näköisiä opettajia.

Viime kerralla tulimme sitten viidenteen juuriroituun, ja nyt meidän pitää tutkia tämän alarotujen mystillisiä mysterioita. Kun nyt katselemme ensimmäisiä aikoja Lemurialla ja Atlantiksella, niin voimme huomata, että sen okkultisen menetelmän tarkoitus oli, että eetteriruumiin piti nostaa fyysillinen ulkonäkö inhimilliseksi, eetteriruumiin piti yhtyä fyysilliseen ruumiiseen, niinkuin me ihmiset nyt olemme. Eetteriruumis ulottuu kuin sumuna vähän ulkopuolelle fyysillistä ruumista. Silloin, kun ihminen tuli ihmisen näköiseksi, samalla oli tapahtunut tuo eetteriruumiin ja fyysillisen ruumiin yhteensulautuminen.

Kun on kysymys kuolemasta ja kuolemattomuudesta ja ihmisen elämästä toisessa maailmassa, silloin on meillä aina yhteydessä tämän kanssa kysymys unesta, siitä, missä tilassa ihminen viettää nukkumisaikansa. Nythän sanotaan: uni on kuoleman veli. Ja kun tänäpäivänä puhutaan kuoleman jälkeisestä elämästä, viitataan yhtäläisyydestä unielämän ja kuoleman välillä. Ja kun ihminen alkaa ottaa askeleita sillä tiellä, joka vie vihkimystä kohti, tulee hän itsetietoiseksi unielämästä, hänen unensa tulevat dramaattisiksi. Tämä johtuu siitä, että kuolemankysymys on aivan yhteydessä tämän unikysymyksen kanssa, sillä uni on sitä, että ihminen tajuisena olentona jättää fyysillisen ruumiinsa. Ja uni on aina ollut semmoinen tilan muutos, että tajunta, joka päivällä on ollut tässä alemmassa käyttövälineessä, se yöllä siirtyy muualle.

Kun katselemme lemuralaisia, huomaamme, että heidän unielämänsä oli paljon todellisempi kuin päiväelämä, heidän kannaltaan oli, kuin he yöllä olisivat eläneet todellista elämää, sillä silloin he olivat selvästi jumalien kanssa, elivät taivaallista, ihanne-elämää, jotavastoin päivällä, kun heidän tajuntansa oli fyysillisessä ruumiissa kiinni, oli kaikki hämärää, verho oli tuon toisen ja myös tämän maailman edessä. Ja Atlantiksella oli tämä unielämä vielä jonkun verran samanlaista kuin Lemurialla, kuitenkin niin, että päiväelämä alkoi käydä vähitellen kirikkaammaksi, tietoisemmaksi, ja yöelämä oli kuin siirtymistä

johonkin toiseen maailmaan. Päiväelämä oli jonkun verran todellisempaa, ja yöelämä oli siirtymistä onnellisempaan tilaan, toiseen maailmaan, jossa oli jumalia, korkeita olentoja, ja siellä hän tunsii olevansa kuin kotonaan.

Kun sitten tulemme viidenteen, arjalaiseen juurirotuun, on tämä suhde jonkun verran muuttunut. Nyt on tarkoitus, että ihmisen tajunta valloittaisi tämän näkyväisen, fyysillisen maailman, että tämä tulisi hänelle todelliseksi. Sitä varten on ollut välttämätöntä, että henkimaailma enemmän ja enemmän kadottaa todellisuusvoimansa. Sentähden, kun katselemme indialaista, iranilaista, kaldealaista, juutalaista, kelttiläistä ja sitten tätä viidettä, teutonilaista, alarotua, niin huomaamme, kuinka meidän tajuntamme enemmän ja enemmän syventyy aineeseen, että tämä maailma tulee enemmän ja enemmän todelliseksi. Ainakin tämä tapahtui neljänteen alarotuun saakka, nythän me elämme viidennessä ja olemme vähän kohoamassa. Tämä aineeseen vajoaminen tapahtui sitä varten, että tämä näkyväinen maailma oli valloitettava todelliseksi. Asia oli nimittäin se, että emme me voi luoda itsellemme mitään kuolematonta ruumista, eetteriruumista kuolemattomaksi, jollemme pääse sen herraksi. Mehän saimme sen siemenen lahjaksi, ja siis teoreettisesti katsoen meillä olisi voinut olla se mahdollisuus, että olisimme jääneet kuolemattomiksi olennoiksi paratiisissa. Niinhän joissakin uskonnoissa esitetään, me olimme paratiisissa ja olisimme voineet jatkaa elämää siellä ainaisessa ilossa ja autuudessa. Mutta meille oli välttämätöntä, että emme jääneet elämään lahjatavaralla. Me tiedämme, ettei ole onnellista näissäkään yhteiskunnissa, jos ihminen perii paljon rahaa, eikä ole kehittynyt olento, sillä silloin se ei ole hänelle siunaukseksi, se estää hänen kehitystään, vie häntä taaksepäin, sillä se ei herätä hänessä initsiatiivia. On hyvä, että ihminen on avuttomana täällä maan päällä, että hän käyttäisi omaa neroaan tullakseen yksin toimeen täällä.

Sama suhde oli okkultisesti koko ihmiskunnan elämässä. Me saimme eetteriruumiin siemenen lahjaksi ja olisimme voineet jäädä siihen tilaan ja olla lankeamatta kahteen sukupuoleen ja sukupuoliseen suvun jatkamiseen. Mutta silloin me emme olisi olleet mitään oikeastaan. Mutta nyt on kysymys siitä, että ihmisen pitää itse päästä tuon eetteriruumiin herraksi, hänen pitää itse keksiä sen salaisuudet, luoda itselleen uusi eetteriruumis säilyttämällä tuon siemenen. Ja se ei olisi ollut mahdollista, ellei hän olisi puettu fyysilliseen ruumiiseen, karkeaan ruumiiseen, joka on jäykkä ja kova, eikä plastillinen, kuten eetteriruumis, kova ruumis, joka sai hänen ajatuksensa heräämään. Jos olisimme jääneet paratiisitilaan, olisi mielikuvitus päässyt suureen valtaan kyllä, mutta mielikuvitus, jossa ei ole todellisuus pohjalla, mitä se on? Sentähden mielikuvituksen piti muuttua ajatukseksi, järjeksi, ja se olisi ollut mahdotonta plastillisessa ruumiissa, mutta se on mahdollista tässä ruumiissa, joka ei anna mielikuvituksen lentää. Ihminen huomaa, että hänen täytyy ottaa mielikuvitus aisoihin ja tarkastaa, kuinka asiat ovat. Meidän mielikuvituksemme voi meille kyllä sanoa yhtä ja toista, mutta emme lausu mitään arvostelua, jos olemme ajattelevia ihmisiä, me otamme selvää asioista ja sitten vasta arvostelemme.

Tämä on ollut mahdollista meidän fyysillisen ruumiimme avulla, nahkavaatteiden, syntiinlankeemuksen avulla. Ja tämä on mahdollista sen kautta, että kuolema tuli. Kolmannen juurirodun alussa emme vielä mitään tienneet kuolemasta, mutta kun kuolema tuli maailmaan, silloin meidän elämämme ja koko olemisemme muuttui. Se on muuttunut vähitellen semmoiseksi, kuin se nyt on. Ja nyt kaikki elämässä on omiansa herättämään meissä ajatuksia. Me emme näe kuin pinnalle, kaikki vanhat selvänäköisyydet ovat hävinneet, mutta tällä tavalla me olemme tilaisuudessa luomaan uutta eetteriruumista itsellemme. Ja se eetteriruumis ei saa olla semmoinen, että se yht'äkkiä voi paisua jättiläiseksi, yht'äkkiä hävitä melkein olemattomiin, kuten muutamien luonnonhenkien. Ei, semmoinen ruumis ei kelpaisi

vakavalle olenulle. Tietysti, jos hän itse tahtoo, hän voi pienentää tai suurentaa itseään, mutta se ei saa käydä tuulien mukaan. Vakavan ihmisen, enkelin ja jumalan, pitää olla arvokkaalla tavalla oma itsensä. Ja sitä varten meidän on ihmisinä pakko luoda itsellemme eetteriruumis.

Kun nyt katsomme lemuralaisia, niin huomamme, että kun he nukkuivat, niin se merkitsi, että heidän tajuntansa vetäytyi fyysillisestä ruumiista ja oli eetteriruumiissa, ja koska heidän tajuntansa oli astraalis-mentallinen, niin se merkitsee, että he olivat tajuisia niistä asioista. Ja jos silloin sai joku ihminen esoteerista kasvatusta, niin se merkitsi, että hänen tajuntansa nousi heti hänen omaan todelliseen minäänsä ja sen avulla sai katsella sitä maailmaa, jonne meidän nyt on hyvin vaikea päästä. Se oli Lemurialla aivan luonnollista niille, jotka tekivät esoteerista työtä, mutta ne olivat harvassa.

Jos katselemme ihmisiä Atlantiksella, huomaamme, että heidän tajuntansa yöllä jätti tämän fyysillisen ruumiin, mutta oli puettu eetteriruumiiseen ja oli astraalis-mentaalissa maailmassa aivan vapaasti. Ja kun sitten tulemme viidenteen juurirotuun, huomaamme, että eetteriruumis on enemmän ja enemmän kasvanut kiinni fyysilliseen ruumiiseen, niin että se ei ollenkaan liiku ulos fyysillisestä, ainoastaan kuolemassa tai tainnoksissa osa eetteriruumista menee ulos. Fyysillinen ja eetteriruumis ovat niin kiinni toisissaan, että ihminen ei ollenkaan nukkuessaan vie eetteriruumista mukanaan, vaan hänen tajuntansa siirtyy enemmän tai vähemmän heränneenä astraaliruumiiseen, joka ei ole organisoitu ruumis, vaan se on kuin aura. Niin on tämä ilmiö muodostunut tässä viidennessä juurirodussa.

Siis Lemurialla oli eetteriruumis aivan vapaa, Atlantiksella se menee myös ulos fyysillisestä ruumiista, ja jos ihminen Atlantiksella sai okkultista opetusta, niin sen vaikutus oli omiansa nostamaan eetteriruumiin helposti ulos fyysillisestä. Mutta tässä viidennessä juurirodussa on eetteriruumis niin kasvanut kiinni fyysilliseen, ettei ihminen fyysillisestä ruumiista pääse

itsetietoisena ulos, vaan menee puolitajuisena astraaliruumiiseen yöllä. Sentähden ihmisen unet ovat sekavia. Sentähden vasta pyrkijän, joka alkaa harjoittaa itseään, unet ovat kirikkaampia, ja se merkitsee, että hän saa vähän eetteriä päästään mukaansa astraaliruumiiseen. Mutta koko eetteriruumista hän ei saa mukaansa.

Kun tässä viidennessä juurirodussa katselemme näitä eri alarotuja ja niiden kulttuureja, niin huomaamme, kuinka mysteriokasvatuksen on täytynyt silmällä pitää juuri näitä asioita, juuri suhdetta fyysillisen ja eetteriruumiin välillä. Kun vanhassa Indiassa ensimmäisen alarodun kulttuurissa ihminen tuli esoteristiksi, okkultiseksi pyrkijäksi, olennoiksi, joka tahtoi kulkea vihkimystä kohti, niin hän teki sen kokemuksen, kun hän noudatti opettajansa antamia neuvoja, että hänen unielämänsä tuli hyvin todelliseksi, paljon todellisemmaksi kuin mitä se nyt tulee ihmisille, niin todelliseksi, että hän teki sen havainnon: se elämä, jota minä nukkuessani vietän, on todellista elämää ja tämä elämä on harhaa. Vanha indialainen puhui aina maajasta, harhasta. Kaikki esoteristit tekivät sen havainnon, että tämä elämä on maajaa. Sentähden oli Indiassa kaikessa filosofiassa niin helppo vedota siihen, että tämä elämä on harhaa ja meidän pitää etsiä yhtä suurta todellisuutta, Brahmaa, absoluuttista todellisuutta. Alkuaikoina indialaisten ruumiinrakanne oli niin hieno, että he ymmärsivät esoteristien opetusta: tämä näkyväinen elämä on paljasta harhaa, todellinen elämä on toisella puolella. Ja me tiedämme, kuinka kaiku tästä on elänyt kaikissa uskonnoissa. Ensimmäisen alarodun uskonnossa vedottiin siihen, että tämä näkyväinen elämä on harhaa, todellinen elämä on henkimaailmassa, Jumalan luona. Ja tämä, joka on hyvin syvä ja okkultinen todellisuus, se kaikille ihmisille puhuu hyvin runollisella tavalla, se herättää jotain kaikua heidän sisässään, se ei tunnu mahdottomalta, vaikkakin ihminen tietysti on juuri tässä viidennessä alarodussa alkanut ajatella enemmän, että mitä se semmoinen on, että elämä toisessa maailmassa olisi

todellisempaa. Se on oikein, mutta tuo toinen ajatus on myös tavallaan oikein.

Intialaisessa kulttuurissa esoteristi, kun oli syvästi unielämässä siellä toisella tasolla ollen oppi opettajalta, millä tavalla hän vetää luoksensa enemmän ja enemmän eetteriä omasta fyysillisestä ruumiistaan tullakseen täysin tajuikeksi. Hän muisti ensin kuin ihania unia toisesta olotilasta, hän ei ollut itsetietoinen, vaan hän tunsi; „oi, kuinka surkea on elämä täällä, tuossa toisessa elämässä on autuus!“ Mutta sitten hän oppi vetämään eetteriä mukanaan ja tuli tietoiseksi. Koko hänen okkultinen kehityksensä tapahtui näkymättömässä maailmassa.

Kun sitten katsomme toista alarotua, muinaisia persialaisia ja iranilaisia, niin huomaamme, että heidän kokemuksensa ei ollut aivan sama kuin intialaisten. He eivät kokeneet sitä, että heidän unielämänsä olisi ollut autuutta, vaan heidän kokemuksensa oli tällainen: „maailmassa on kaksi voimaa, hyvä ja paha; minä olen ollut nukkumassa, taistelemassa hyvän puolesta pimeyttä vastaan.“ Ja kun he saivat oppia enemmän esoteristeina, saivat tarkempia neuvoja, niin he, samoin, kuin intialaiset, oppivat vetämään itseensä eetteriä fyysillisestä ruumiista ja tulivat tietoisiksi siinä astraalimaailmassa, jossa on hyvä ja paha, valoa ja pimeyttä. Siellä he saivat nähdä hirmuisia, julmia luonnonhenkiä ja haltioita, myös saivat he nähdä vainajia sekä kokea kaikkea, mitä astraalimaailmassa on. Ja he toivat silloin mukanaan tänne fyysilliseen maailmaan selvän tietoisuuden siitä, että maailmassa taistelee keskenään kaksi voimaa, myös tässä näkyväisessä maailmassa, joka on kuin heijastus näkymättömästä. Sentähden vanhassa iranilaisessa uskonnossa puhutaan Ormuksesta ja Ahrimanista. He sanoivat: „meidän pitää tässä näkyväisessä maailmassa palvella Ormusta, tehdä työtä tässä maailmassa, sillä kaikkea pahaa on myös tässä, Ahrimanin pahat voimat heijastuvat tähän maailmaan ukkosena, liian kovina pakkasina ja kuumina helteinä ja kaikenlaisina kärsimyksinä.“ Ja me tiedämme, kuinka tämän viidennen juurirodun

myöhäisemmissä uskonnoissa aina kaikuu tämä suuri oppi: on olemassa hyvä ja paha, jotka aina taistelevat keskenään. Sehän on Juudan uskossa ja kristinopissa siinä mielessä, kuin sitä kirkossa opetetaan. Ja meidän ei tarvitse mennä kuin Kalevalaan nähdäksemme tämän taistelun hyvästä ja pahasta. Ja kaikki tämä on johtunut niiden pyrkijä-ihmisten kokemuksista, jotka tekivät näitä havaintoja näkymättömässä maailmassa.

Kun taas tulemme kolmanteen alarotuun, kaldealaisiin, babylonialaisiin, egyptiläisiin ja juutalaisiin, silloin huomaamme, kuinka ihminen vielä enemmän on laskeutunut aineeseen ja näkyväinen maailma alkaa tulla todellisemmaksi. Kun esoteristi näissä kulttuureissa noudatti esoteeristä menetelmää ja teki havaintoja toisessa maailmassa, niin hän teki semmoisia havaintoja, että siellä on elämä koko lailla tyhjää. Hän oli enemmän persoonallinen olento, hän huomasi, että vainajien elämä oli koko lailla tyhjää, toimetonta, ikävää. Tämä riippui siitä, että esoteristinen itsekasvattaja egyptiläisessä kulttuurissa sai tehdä tuon selvän huomion: kaikista tärkein elämä on tämä näkyväinen elämä, toinen on huonoa heijastusta tästä. Jos iranilainen selvästi ymmärsi, että näkyväinen elämä on heijastusta henkielämästä, niin egyptiläinen huomasi, että henkielämä on huonoa heijastusta näkyväisestä. Siis näkyväinen elämä oli ainoa todellinen, tästä oli jotain tehtävä. Järki kehittyi. Sentähden vanha kaldealainen esoteristi katseli taivasta, aurinkoa ja tähtien kulkua – siitä syntyi astrologia – ja huomasi, kuinka paljon tähdet vaikuttavat meidän oloihimme.